

полуостровъ, а тя не разполага нито съ сръдства, нито съ нищо. „Българскиятъ народъ отдавна прѣстана да е рая, му пишелъ Левски (1870). Той слуша мене, готовъ е всѣки часъ да дигне революция, но гдѣ е оржжието му? Пари и пакъ пари. Който намѣри пари и вѣоржжи българския народъ, той ще да бжде най-голѣмия патриотъ. Ето защо, ти недѣй спа, но намѣри злато въ влашката и руска земя, по който начинъ можешъ...“

Умътъ на Ботйовъ захваналъ да крой разни комбинации. На първо мѣсто се открили пакъ ношнитѣ подвизи. Нѣкой си „търговецъ“ отъ Мачинъ замръкналъ въ Браила живъ, но на утрето билъ намѣренъ трупътъ му извънъ града въ вѣрбитѣ. Прѣдполагали „хората“ на „комитета“, че джобътъ му прѣщи отъ злато: указало се, че и гладътъ прѣувеличава дѣйствиелността. Когато „момчетата“ подмамили „тежкиятъ търговецъ“ къмъ горния край на Браила и „свършили своята работа“, тѣ се окумили прѣдъ нѣкакви 100—200 бана. — „Маскари! още единъ пжтъ да си отваряте очитѣ, че дяволитѣ ви взиматъ“. Ботйовъ билъ недоволенъ, дѣто затрили единъ човѣкъ за нѣкакви стотина бана, отъ които „не се има нужда“!

Но комитетътъ, състоящъ отъ Флореско, Иванъ Ивановичъ, Александъръ Шапченко, нова персона въ това съзвѣздие, забѣгналъ пакъ изъ Русия по необходимостъ, Иванъ Дългиятъ-Татмата и още нѣколцина, съ прѣдседателъ Христо Ботйовъ, намислилъ да извърши единъ главенъ походъ къмъ Мачинъ. — „Другари, викалъ той: народниятъ Апостолъ ми пише, че революцията въ България е готова, но се трѣбватъ пари!“ До комитета дошла новината, че въ Мачинъ имало единъ богатъ турчинъ, паритѣ на когото били неброени. Общиятъ умъ на съзаклятието рѣшилъ, каквото ще да става, „макаръ и глави да паднатъ, но безъ пари да не се връщатъ“. Тайфата трѣгнала за